

Absurd en ontregelend sprookje

recensie

THEATER

Als je maar hard genoeg rent weet niemand meer waar je bent

Theater Artemis

★★★★★

Een bruid met een EHBO-koffer, een konijn met een wortel onder de arm, een ridder, een minstrel en een heks. Deze personages rennen aan het begin van de voorstelling 'Als je maar hard genoeg rent weet niemand meer waar je bent' rondjes om de theaterzaal en duwen gejaagd het binnenlopende publiek opzij.

De beginscènes in de absurde sprookjesvoorstelling zijn hilarisch maar er zijn evenzoveel scènes die de plank net misslaan of nergens over gaan. Het is een echte Jetse Batelaan-voorstelling, die je zowel inspireert als ontregelt. De artistiek leider van Theater Artemis staat bekend om zijn geheel eigen theatertaal waarin hij de theaterconventies opgewekt achter zich laat. Onder zijn anarchisme schuilt vaak een diepere gedachte, maar deze voorstelling zorgt voor een groot vraagteken.

De ontspoorde sprookjesfiguren blijven maar rondrennen en hebben eigenlijk niets te maken met het verhaal over het meisje Stippelientje, dat door de speakers klinkt. Een geestig verhaal overigens, van Sieger Baljon, over een arm meisje dat filosofische gesprekken voert met een prins op een zwart paard. "Welnu, zei de prins en hij streek even over de baard die hij niet had, het lijkt me dat we hier te maken

hebben met het fenomeen Stilstand."

De scènes die elkaar in hoog tempo opvolgen doen je van de ene verbazing in de andere rollen. Zijn de drie grote rechthoeken die over het lege toneel bewegen misschien een abstractie van de hoofdpersonen in het verhaal? En de enorme hoeveelheid pingpongballen die ineens naar beneden vallen en op het speelveld stuiteren: heeft dat iets te maken met de grote hagelstenen in het bos? Het zijn vergeefse vragen in deze voorstelling waarin tekst, decor en acteurs hun eigen leven leiden en telkens over elkaar heen buitelen.

Dan zijn er ook nog twee kinderen die op het podium over hun hobby komen vertellen. Het meisje is dol op paardrijden en het jongetje, dat voordoet hoe hij rent tijdens de voetbaltraining, is door gebrek aan belichting bijna niet te zien. Ook de volgsports doen in het kader van 'Als je maar hard genoeg rent weet niemand meer waar je bent' wat zij zelf willen. Een actrice in de rol van theatermedewerkster heeft er genoeg van. "Jullie houden je niet aan de afspraken!", roept zij boos. Het kinderpubliek lijkt daar geen moeite mee te hebben en kijkt vrolijk rond in deze chaos.

Al laat Batelaan je soms vreselijk lachen en is zijn theatertaal weer gedurfd en origineel, toch blijf je achter met een wat leeg gevoel. Je zou kunnen zeggen dat de titel ook voor de voorstelling geldt: aan het slot weet niemand meer waar de voorstelling is gebeven.

ANITA TWAALFHOVEN